

Bogár László: Huszonöt éves az euró

2024 február 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az közös európai fizetőeszköz egy, a globális hatalmi struktúra által „szigorúan ellenőrzött” „kvázi-pénz”, amely egy pénzhatalmi szivattyúként működik

Az euró nevű európai közös pénz 1999-ben jött létre. Igaz, hogy formálisan már 1970-ben megszületett a terv a

közös valuta megalkotásáról, ám a globális pénzhatalmi rendszer már ezt megelőzően szétzúzta Európa pénzhatalmi önállóságának első kísérletét. Az euró tehát egy, a globális hatalmi struktúra által „szigorúan ellenőrzött” „kvázi-pénz”, amely egy olyan pénzhatalmi szivattyúként működik, ami a globális birodalom számára lehetővé teszi, hogy ezen keresztül is alávesse Európát és főként Németországot.

Belátom, ez így nem túl ünnepélyes „köszöntés”, ám igyekszem egy kicsit részletezni azokat az összefüggéseket, amelyek megalapozzák iménti „munkahipotézisemet”. Onnan kellene indítanunk mindennek az elbeszélését, hogy a „második világháború” projekt során az amerikai világbirodalom megsemmisítő vereséget mért a német birodalomra és ezen keresztül egész Európára.

Itt most nem érintjük azt a kérdést, hogy a szovjet birodalmat miért invitálta be Európa szívébe, mert ez egy „másik” történet. Erre azért volt szükség, mert a közép-kelet-európai térségben előbb még a magát szocializmusnak nevező politikai kapitalizmussal kellett elvégeztetni a történelmi piszkos munkát, a szakrális paraszti társadalom kegyetlen kifosztását. Miután ez sikeresen végbement, az úgynevezett „rendszerváltással” hozzáláthatott a térség most már „igazi” kapitalizmussal való kifosztásához, amely projekt máig is zajlik.

Európa nyugati felébe azonban látványtechnikai kirakatot kívánt létrehozni, hogy az egész világ, de főként Kelet-Európa „rabnépei” számára közhírré tegye azt a hamis képet, hogy ilyen gazdag, elegáns és rendezett lesz minden olyan ország, amely a liberális demokrácia és szabad piacgazdaság kombinációjára épülő berendezkedést választja. Emellett a szimbolikus értelmező hatalmi mechanizmusok mellett, amit „soft power”-ként is szokás említeni a „hard power”, vagyis katonai erő eszközöként is használni kívánta Nyugat-Európát, ezért az „európai integráció” fedőnevű folyamat nem volt ellenére.

A német és francia nehézipar, azaz hadiipari bázis összekapcsolásával (szén és acél közösség) valójában már az ötvenes évek elején elindította ezt a „szigorúan ellenőrzött” projektet, aztán az ötvenes évek végén hivatalosan is engedélyezte az Európai Gazdasági Közösség létrehozását a római szerződéssel. A hatvanas évek során világossá vált, hogy már az első évtizedben hihetetlenül látványos eredményekkel járt mindez, s noha leginkább „német gazdasági csodát” szoktak emlegetni, de ez egész Nyugat-Európa társadalmi, gazdasági, kulturális értelemben vett sikere volt. Nem meglepő tehát, hogy 1966–67 körül a német–francia uralmi csoportok számára egyre inkább teherré vált az amerikai birodalmi „felügyelet”, és hatalmi értelemben vett önállósodás egyik látványos megjelenítése a saját pénzhatalmi bázis létrehozása lehetett volna.

Bár ezt a kísérletet, tartalmi értelemben tévesen Pierre Werner luxemburgi miniszterelnök 1970-ben napvilágot látott tervéhez szokták kötni, 1970-re az eredeti elképzelést hatalmi értelemben már régen felszámolta az amerikai birodalom. Ez a tanulságos, bár máig sem feltárt történet 1967-ben De Gaulle francia elnök bátor kísérletével kezdődött. Az amerikai birodalmi pénzhatalmi rendszer 1944-ben arra az axiómára épült, hogy a dollár lényegében „aranyra szóló váltó”, tehát ha egy ország jegybankja úgy véli, hogy e „zöld papírra” nyomtatott váltó helyett fizikai értelemben akarja magánál tudni az aranyat, akkor ezt szabadon megteheti. És persze örök időkre szóló rögzített árfolyamon. Mivel a nyugat-európai bérek sokkal alacsonyabbak voltak, mint az amerikaiak (és a detroiti munkás nem kérdezte meg magától, hogy miért kap kétszer annyit ugyanazért a munkáért, mint német kollégája Stuttgartban), így óriási kereskedelmi aktívumok halmozódtak fel, egész Nyugat-Európa dollártengeren úszott, így logikus lépésnek látszott, hogy az elértéktelenedő „zöld papír” helyett valóságos aranyra épülhessen az önálló európai pénzhatalmi rendszer. De Gaulle ezért kért nagyjából hétezer tonna aranyat a gigantikus tömegű, gyorsan elinflálódó „zöld papír” helyett 1967-ben.

Arany helyett azonban 1968 nevezetes májusában az amerikai birodalom által szervezett „színes forradalmat”, polgárháborút kapott, majd 1969-ben lemondani kényszerült és 1970-ben meg is halt. Abban az évben, amikor Nyugat-Európa „hivatalosan” bejelenti, hogy önálló pénzt akar, holott e kísérletét már 1967-ben halálra ítélte a birodalom.

A „kegyelemdöfés” 1971-ben érkezik, amikor az amerikai birodalom „felfüggeszti” a dollár fix aranyparitását, és az ezt követő negyven év során az arany ára dollárban mérve hatvanszorosára emelkedik, vagyis az ennek a „különbséget” jelentő több százezer milliárd dollárt „bukta el” a kényszerűen elinflálódó dollárban tartalékoló világ. És ha ez nem lett volna elég, kiprovokálják az újabb arab–izraeli háborút és a kőolaj árának robbanásszerű emelkedését, titkos egyezségben rögzítik, hogy mindenkit likvidálnak, aki nem dollárért ad el kőolajat. Így aztán a nyolcvanas évek közepére Nyugat-Európa gigantikus dollártartalékai automatikusan újra az amerikai birodalmi pénzhatalmi rendszer tulajdonába kerülnek. Ez magyarul azt jelenti, mintha 1950 és 1980 között minden árut ingyen szállított volna Nyugat-Európa Amerikának.

És e totális bukás után a birodalom már kegyesen engedélyezi Európa számára, hogy az általa így már szigorúan ellenőrzött pénzét létrehozza, amit 1999 óta eurónak neveznek.

Ez az euró igazi titkos története.

Bogár László

A szerző? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló